

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

דביו חנאל

[illegible]

:בה

וּמוֹרָם בְּחִרְבָּתָם עֶשֶׂר. אֲפִילוּ בְּמִקְוֵי
מִדְּרוֹ בְּחִרְבָּתָהּ עֶשֶׂר בְּכָל מִקְוֵי שָׁן מִן
מִקְוֵי (וְעַתָּה) הַדְּיוֹט שֶׁאִינוֹ אֹמֵן בְּכָל הַלֵּקֶן
לְהַשְׁכֵּחַן בָּהֶן הֵיטֵר קָמָה בְּחֻלּוֹ שֶׁל
עוֹלָי רַבִּים מְתַנִּיִּים מַעֲלִיָּה.
מֵהֵכָּא מִשְׁמַע בְּהִדְלֵי דְּלִסְרוֹ
מִנְּעִילִים בְּחֻזְיָם דְּלֵהּ הַמִּירוֹ
אֵלֶּה לְעוֹלֵי רְגִלֵּי דְּיוֹקָא וְאִין לֹמֵר
דְּבִרָּה הָאֵבֶד שֶׁמָּא יִפְקֵד וְיִתֵּר
הֵיטֵר יִכּוֹל לְקֻטֵּת חֻדָּשׁ וְעִבְרָא מִן
הַסֵּפֶר (מ"ג יג.) מִיֵּיתִי הֵן בְּרִיחָא
וּפְרִיךְ אֵלֶּה מַעֲמָה לְגַבֵּל לִישְׁמֵי
וְסָן כּוֹזֵב גִּימֵי נָשִׁים וְשׁוֹכְרִים כְּדָתָן
וּפְרָקֵן אֵלֹי מִגְּלַחָא (שס יח):
וּמַשְׁנֵי סְפִירָא:

אם מתיירא שמא יגבנו, וכיון שאין יכול להניחם בביתו ולא בבית הסמוך לו לא הזקיקוהו להניח בבית פלישי והתירו להביאם בצינעא בביתו:
לא

ההוכסין שכן הבא ממדינת
בבולו של מועד רבי יוסי בר
מתקין מעליוהו בבולו של
מלאכה מסוף מלאכה ומר
מתני "מושיבין שובבין לתר
למקומה יואם מתה מושיבין
במועד מסלקין לצדיקין מולי
לצורך המועד: **גמ'** השתא אור
אתאן לתרול של מועד אמר
יאתי לא פרה צימרא מינה
אבל לאחר שלשה למרדה
יאתי לא פסדי ביעי לגמרי
לישיבתה מהדרינן במאי קמי
מועט לא חששו ומר סבר

היהובד שבחצר מסלקין אותו
הוא גופא קשיא אמרת זבל ש
שבחצר מוציאין אותו לאשפה
שבומועד רבא אמר [ג] הא והא
בבבא מוציאין אותו לאשפה: מוליכין
בבא תנן מוליכין ומביאין כלים
אין מביאין כלים מבית האומן
לא קשיא כהא בארבי
הא והא בחולו של מועד ולא
מביאין כלים מבית האומן
לא צמר מבית הצבע ולא כלים
ומניחו אצלו ואם אינו מאמינו
מביאין בבנינה בתוך ביתו
כ"ש דאין מוליכין אלא
בבבא עשו אנשי יריחו על
אלו הן שלא מיחו בידם
לקוצרין וגורשין לפני העומר

מועד מסלקין אותו לצדדן כ"ו. ת"י הובל שבחצר
ה קציה אמת שבחצר מסלקין אותו לצדדן והדר תא
יתו לאשפה, ובחולו של מועד מסלקין אותו לצדדן
תחלמלא דע מציאין אותו לאשפה, וירושלמי [במסך]

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

לא נהגו) לעשות מלאכה: לא נהגו לא. אפילו גמר ד
ו צהן קולא משאר אומניות גבי חולו של מועד: שכן ה
ארכנא עשר דקיל מחולו של מועד אפי' אומן נמי ש
ועד הלכך בארכנא עשר דהיל שרי לרובי עולמא: ס

גומרה בארבעה עשר אימתי בזמן שהתחיל בה קודם ארבעה עשר אבל לא התחיל בה קודם ארבעה עשר לא יתחיל בה בארבעה עשר אפילו צילול קטן אפילו שבכה קטנה לצורך המועד אין שלא לצורך המועד לא הוא הדין ראפילו שלא לצורך נמי גמרינן הוה קמ"ל דאפי' לצורך המועד מיגמר אין אתחיל לא ת"ש ר' מאיר אומר כל מלאכה שהיא לצורך המועד גומרה בארבעה עשר ושאינה לצורך המועד אסור ועושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות במקום שנהגו מקום שנהגו אין לא נהגו לא וש"מ לצורך המועד אין שלא לצורך המועד לא ש"מ: וחכמים אומרים שלש אומניות: תנא ^בהחייטין שכן הדינן תופר כדרבו בחולו של מועד הספרין

ים והיוצא מבית האסורין מספרין ומכבשין
יהודה אומר אף הרצענין שכן עולי גלגלים
עד במאי קמפילגי מר סבר למידין תחילת
אין למידין תחילת מלאכה מסוף מלאכה:
וליום ב"ד ותרנגולת שברחה מחזירין אותה
ות תחתיה גורפין מתחת גלגל בהמה ב"ד
כלים ומביאין מבית האומן אע"פ שאינם
מי מותביאין אהדורי מיבעיא אמר אביי ואי
הונא ב"א שנו אלא וכן תוך שלשה למידה
תוך שלשה לשיבתה דפסדא לה ביני לנגמרי
תח לה צימרא מינה ותוך שלשה לשיבתה
א מהדרין רבי אמי אמר אפילו תוך שלשה
גי מר סבר להפסד מרובה חששו להפסד
פסד מועט נמי חששו: גורפין מתחת: ת"ר
הדרין שברפת ושכחצר מוציאין אותו לאשפה
תצר מסלקין אותו לצדדין והדר תני שברפת
אמר אביי לא קשיא כאן ב"ד כאן בחולו של
לו של מועד והכי קאמר יאם נעשה חצר כרפת
לים ומביאין מבית האומן: א"ר פפא בדיק לן
בית האומן אע"פ שאין לצורך המועד ורמינו
הוא חושש לקו שמא יגנבו מפני תלצר אחרת
עשר ככאן בחולו של מועד ואיבעית אימא
שיא כאן במאמינו כאן בשאינו מאמינו והתניא
הכר מבית הכדר והכוס מבית הוגג אבל
בית האומן ואם אין לו מה יאכל נותן לו שכרו
ניחון בבית הסמוך לו ואם חושש שמא יגנבו
ות מביאין מוליכין קשיא דקתני אין מביאין
וורחא כדשנינן מעיקרא: מתני' ששה
שה מיחו בידם ועל שלשה לא מיחו בידם
יביבין דקלים כל היום וכורכין את שמע
לו שמיחו בידם מתירין גמיות של הקרש
ואוכלין

זל מועד ומתענית דהכא נשאל מאמיני אלל מויליין קשיא
 ויב"ש דאלן מויליין: **משקילא**. ממתיין ב"ד והיא חסות
 ריחו: **מריביין דקלים כל היום**. של י"ד. בלע"ז אינזיגור:
 א דקיימא לן במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף ע"א.) ממח
 דתמן (שם פ"ה.) אין ממילין סולח מנחה לא מצית ה
 דענין משבח ארץ ישראל לילפינן תסם ג"ש ארץ ארץ
 וין ממילין ליהנות מן הדגלים. דרך מרוב וסוקה לקולא
 ומשקלן קרי ליה סדן שיקמה. והקדשו ממחלה סקל

למה מוליכין בחושי"ם, ואסיקנא אלא של מועד. ומסקנא מקום מתנ"י ששה דברים עשו אנשי יריחו וכו'

מסורת הש"ס

(א) 'מזיק יג.' (ב) 'לעיל
טו.' ושיג' (ג) 'תוספתא
פ"ג ה"ד' (ד) 'מ"ק
יג. פ'רובין נא. ושיג'
(ה) 'מ"ק סס: פ"א'
(ו) 'נחלא ש"ל ספד כדלית
פ"י מ' חולין פ"ד. ד"ה
סדרת, (ז) 'מנחות עא.
(ח) 'כ"ח: נחמקס שנהנו
(ט) 'ק"ט. ודף מ. י' 'לעיל
(י) 'ס"ט ש"ט חולין (כ) 'וער
חוס' מ"ק י' ד"ה הסדרות'

הגהות דג"א

[א] נח' סופא. נ"ב גירסת
הרמב"ם רש"י: [ב] שם
תוך ג' למדידה דלכתי לא
ספדא למרחא מניה. נ"ב
הר"ף לא גרס לה (ויהיג
לשם אלא אחר ג' י"א אל
תוך ג' י"ו). ועבדנרל
ל"ח סוף ק' חס"ת. ומ"ש
בשר"ף שלו ז"ל מזהר"ף
ועדנר' הראשון (לחל):
[ג] שם ז"ל וזה בחילוי
של מועד. נ"ב הר"ף לא
גרס לה:

לעזי רש"י

אינטערנאציאנאל. להרכיב (ענף על
(12)

מִזְסָה רַש"י

שכן הדיוט חפז
בדרכו. שהיה מלחם
לדלוט, דין הוא שגמיה
במלחמה שבו איש לא
בדרכו. ודורש. כי מבחינת
בדיק לך. מהם אומת
איש ודע להשיב. ודורש
הפסוק. כי ידעניו להחזיר
כאן בארבעה
עשר. מבין. דעוהו
לחל. וישנו לנר חושד
דקמיו. לנר חפז. כאן
בחזקו של מועד. אין
מבין. דעיהם הוא שם:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

דאמער מיטן גוטן וואס
דיקטירט אין סביבין בחולו
כי קיינא לך.
דאמער מיטן גוטן וואס